

Finn Christensen: Her ved andenbehandlingen skal jeg nøjes med at gøre nogle korte kommentarer til forløbet af behandlingen af disse lovforslag.

Lovforslaget om sygedagpengene skulle ses i sammenhæng med ændringerne i loven om arbejdsformidling, hvor man gik til en ændring af satserne til 106 kr. og en forhøjelse af den procentvise dækning fra 80 til 90. Denne ændring af arbejdsløshedsunderstøttelsen var forudsat at træde i kraft 1. april, og den nåede at blive færdigbehandlet her i tinget, således at dette kunne ske.

De lovforslag, vi her behandler, havde den samme ikrafttrædelsesdato, men på grund af arbejdspresset i folketinget og på grund af andre omstændigheder nåede vi ikke at færdigbehandle lovforslagene, således at de kunne komme til at træde i kraft 1. april. Det har medført en række problemer og en række drøftelser i udvalget, som mündede ud i, at socialministeren fremsatte ændringsforslag om, at lovforslagene skulle træde i kraft 1. maj 1972. Men ved at lade dem træde i kraft 1. maj 1972 kom vi ud i det problem, at man for så vidt snød de mennesker, der havde regnet med at få disse forbedringer i ydelserne fra 1. april. Når ministeren stillede et ændringsforslag om ikrafttrædelsesdatoen 1. maj, var det jo ikke mindst begrundet i administrative vanskeligheder ved at lade en sådan lov få tilbagevirkende kraft, da den jo indebærer forhøjelser af bidrag, som både arbejdsgivere og lønmodtagere betaler under den nuværende dagpengeordning.

Der blev derfor drøftet mulighederne for at finde frem til en løsning, således at lovforslagene nok, som ministeren foreslog, trådte i kraft 1. maj, men således at ydelserne fik virkning fra den først forudsatte dato, nemlig 1. april. Jeg er meget glad for i dag på socialdemokratiets vegne at kunne konstatere, at socialministeren har kunnet klare problemet sådan, at lovene træder i kraft 1. maj, men at ydelserne får virkning fra og med 1. april, som det oprindeligt var tænkt. Det kan gøres ved, at staten overtager den forpligtelse, som arbejdsgiverne og lønmodtagerne ellers skulle have haft til at sætte ørebidragene til dagpengeordningen i vejret. Derved kommer man uden om en lang række af de administrative

betænkeligheder, der lå i at lade ordningen få tilbagevirkende kraft.

Jeg vil gerne understrege vigtigheden af, at disse ydelser forhøjes pr. 1. april. Det er jo ikke småpenge, det drejer sig om i denne sammenhæng for de berørte. Forskellen i dagpengesatserne fra 1. april vil i forhold til den eksisterende ordning være for en syg 38 kr. 50 øre mere om dagen, om ugen 231 kr. mere eller på månedsbasis 924 kr. mere. Alene af den grund synes jeg, at det er rimeligt, at de mennesker, som er syge, og som skulle have gavn af ændringen, får det, uanset at vi i folketinget på grund af tekniske vanskeligheder og på grund af ophobning af lovstof er kommet i den situation, at vi ikke har kunnet færdigbehandle lovforslagene til 1. april. Jeg skal derfor med baggrund i de bemærkninger, jeg her er kommet med, anbefale ændringsforslaget på socialdemokratiets vegne.

Simonsen: Vi gjorde allerede under første behandling af disse lovforslag gældende, at vi fandt det urimeligt, at regeringen ved forhøjelse af loftet fra 80 til 90 pct. tog forskud på den dagpengereform, som vi siden første behandling har haft lejlighed til at diskutere her i tinget. Der viste sig i tinget som helhed at være en udbredt interesse for at nå frem til en dagpengereform, som omfattede hele befolkningen. Men når det er tilfældet og man dertil forhøjer satserne, som tilfældet er her, vil det sige, at så har man allerede dermed angivet, at der bliver tale om en så dyr dagpengereform, at der efter vores opfattelse ikke er basis for at gennemføre den i den nuværende økonomiske situation. Vi må derfor beklage her ved anden behandling, at fundamentet for en enighed om en dagpengereform er meget vanskeligt at få øje på.

Vi erkender, at ministeren i henhold til loven har en forpligtelse til at vurdere satserne i dette folketingsår med henblik på en ajourføring af forhøjelsen i 1969. Men jeg vil gerne endnu en gang sige, at den tidligere regering forud for overenskomstforhandlingerne sidste gang gjorde gældende over for arbejdsmarkedets parter, at man ikke skulle forvente, at der blev tale om forhøjelser i folketingsåret 1971-72. Man var ikke interesseret i under disse forhandlinger at for-